

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ε. Κ. Π. Α.

Αθήνα 26/6/2017

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΥΠΟ ΨΗΦΙΣΗ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΕ

Το Ν/Σ για την Ανώτατη Εκπαίδευση κινείται στη λογική του Νόμου Διαμαντοπούλου, ο οποίος παρά τις επιμέρους αλλαγές που του έγιναν αποδείχθηκε ανεφάρμοστος και ποτέ δεν έγινε αποδεκτός από τη μεγάλη πλειοψηφία των μελών ΔΕΠ. Παρά τις κοσμητικές παρεμβάσεις και τις αμφίβολης αποτελεσματικότητας «προοδευτικές ρυθμίσεις», το Ν/Σ Γαβρόγλου επιχειρεί να παγιώσει την, από καιρό προωθούμενη, κατάργηση του Πανεπιστημίου όπως το ξέραμε. Από χώρος ελεύθερης έρευνας και ανάπτυξης νέων γνωστικών πεδίων, στη βάση των αναζητήσεων και διακηρυγμένων αναγκών της ακαδημαϊκής κοινότητας, το Πανεπιστήμιο υποβιβάζεται σε φορέα παροχής πιστοποιημένων υπηρεσιών παιδείας, ο οποίος θα αξιολογείται από ένα εξωτερικό σώμα αξιολογητών, ειδικά «εκπαιδευμένων» στο να ανιχνεύουν την «προσαρμοστικότητα» του κάθε Πανεπιστημίου στις «ανάγκες της αγοράς».

Η κατάργηση των Συμβουλίων Ιδρύματος και η αντικατάστασή τους από τα Περιφερειακά Συμβούλια Ανώτατης Εκπαίδευσης και Έρευνας είναι ακόμη ένα βήμα προς την κατάργηση της – όποιας – διοικητικής αυτοτέλειας των ΑΕΙ και προς την ενσωμάτωσή τους σε φορείς σχεδιασμού και ανάπτυξης της εκπαιδευτικής πολιτικής, με τη συμμετοχή έμπορο-βιομηχανικών επιμελητηρίων, όπου η ίδια η ακαδημαϊκή κοινότητα θα αποτελεί μόνιμα τη μειοψηφούσα φωνή απέναντι σε αυτούς που θα εκπροσωπούν τις «ανάγκες της αγοράς». Η προωθούμενη ολοκληρωτική οικονομική/διοικητική εξάρτηση του κάθε ΑΕΙ από το οικείο περιφερειακό ΣΑΕΕ νομιμοποιεί με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο τον τερματισμό της κρατικής χρηματοδότησης προς την Ανώτατη Εκπαίδευση, κάτι που συντελείται ήδη «σιωπηρά» και δίχως να προκύψει ανάγκη για σχετική συνταγματική μεταρρύθμιση.

Σε ευρύτερο επίπεδο, το Ν/Σ Γαβρόγλου προωθώντας λογικές για «ευέλικτα ακαδημαϊκά προγράμματα σπουδών» (και ανάλογα «ευέλικτες ακαδημαϊκές μονάδες») προβλέπει τη μετατροπή των ΑΕΙ σε ΙΕΚ, με τα διετή προγράμματα απασχόλησης και κατάρτισης αποφοίτων

ΕΠΑΛ, ενώ καταργεί κάθε έννοια διοικητικής αυτοτέλειας (που πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ήδη αποτελεί το συντομότερο ακαδημαϊκό ανέκδοτο) με τις νέες υπερεξουσίες του κάθε Υπουργού Παιδείας στο ζήτημα της κατάργησης/συγχώνευσης ακαδημαϊκών μονάδων ανά την επικράτεια.

Η σχεδιαζόμενη νέα πραγματικότητα στις μεταπτυχιακές σπουδές, με τη de facto επιβολή διδασκτρων/τελών εγγραφής, και παρά τις επιχειρούμενες κωμικές γραφειοκρατικές στρεβλώσεις (απασχόληση και αμοιβές μελών ΔΕΠ στα μεταπτυχιακά προγράμματα), παγιώνει μια φαιδρή κατάσταση – την οποία δυστυχώς νομιμοποιήσαμε με τη σιωπή μας – όπου πανεπιστημιακά τμήματα με σαφή προβλήματα υπό-στελέχωσης και πλημμελούς λειτουργίας «έριξαν στην αγορά» δεκάδες μεταπτυχιακά προγράμματα αμφίβολης ακαδημαϊκής ουσίας και ποιότητας τα οποία υποτίθεται θα ικανοποιούσαν τις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας (δηλ. αγοράς). Το γεγονός ότι ελάχιστα από τα εκατοντάδες μεταπτυχιακά εμφανίζονται ως ανταποδοτικά, φανερώνει την έκταση της διάβρωσης της ελληνικής ακαδημαϊκής κοινότητας από λογικές τύπου «μπίζνας και αρπαχτής». Με την επιβολή διδασκτρων και την προωθούμενη εδραίωση ευέλικτων διατμηματικών, δια-θεματικών, κλπ, μεταπτυχιακών προγραμμάτων σπουδών από την άλλη επιχειρείται η παγίωση των πενιχρών «καθαρών» απολαβών των πανεπιστημιακών δασκάλων. Επόμενο πεδίο εφαρμογής οι προπτυχιακές σπουδές; Πανεπιστημιακά τμήματα που προωθούν «πακέτα σπουδών», πέρα και έξω από κάθε ακαδημαϊκό κριτήριο, με τα μέλη ΔΕΠ να λειτουργούν ως διαμεσολαβητές/dealers με την τοπική κοινωνία (δηλ. την οικονομία) δεν έχουν καμία σχέση με το πανεπιστήμιο όπως το οραματίστηκε ο Humboldt, προσιδιάζουν περισσότερο προς σχολές εφήμερης τεχνικής κατάρτισης, οι οποίες βεβαίως θα «συνεπικουρούνται» από προγράμματα δια βίου μάθησης και εξ αποστάσεως εκπαίδευσης.

Το ΔΣ του Συλλόγου μελών ΔΕΠ της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, όπως πάντα έκανε μέχρι και σήμερα, αν και αντιλαμβάνεται ότι το νομοσχέδιο χρήζει απόσυρσης και επανασχεδιασμού, δεν μπορεί παρά να σχολιάσει τα σημεία τουλάχιστον που οδηγούν το Πανεπιστήμιο και την Ανώτατη Εκπαίδευση στην ολοκληρωτική απαξίωση. Το Ν/Σ περιλαμβάνει προφανώς και άρθρα ανώδυνα που δεν χρειάζονται περαιτέρω σχολιασμό, αλλά περιλαμβάνει κυρίως άρθρα απορριπτέα (α), τα οποία σχολιάζουμε στη συνέχεια. Υπάρχουν βέβαια και άρθρα που χρειάζονται συζήτηση και επιδέχονται βελτίωση (β).

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΑ

1. **Η δημιουργία διετών προγραμμάτων εκπαίδευσης και κατάρτισης** για αποφοίτους ΕΠΑΛ που θα παρέχουν σχετικά διπλώματα (άρθρο 1.4). Τα Πανεπιστήμια, όμως, δεν είναι ΙΕΚ και δεν μπορεί να τους επιβληθεί αυτός ο ρόλος. Η διετής επαγγελματική (;) κατάρτιση αποφοίτων ΕΠΑΛ είναι έργο άλλων θεσμών μεταλυκειακής εκπαίδευσης. Τα Πανεπιστήμια δεν αρνούνται να προσφέρουν τη βοήθειά τους σε αυτούς τους θεσμούς με κάποιο τρόπο, όπου κρίνεται απαραίτητο, αλλά στο πλαίσιο της Ανώτατης Εκπαίδευσης αυτό το έργο δεν έχει θέση.
2. **Η συγχώνευση, κατάτμηση, μετονομασία και κατάργηση ΑΕΙ** (αλλά και Σχολών ΑΕΙ) με προεδρικό διάταγμα μετά από πρόταση του Υπουργού Παιδείας και Οικονομικών (άρθρο 5.1). Πρόκειται για κατάφωρη παραβίαση του αυτοδιοίκητου του Πανεπιστημίου και θεσμοθέτηση της δυνατότητας χρήσης εξωπανεπιστημιακών, μη ακαδημαϊκών και μη επιστημονικών κριτηρίων σε σχετικές αποφάσεις.
3. **Οι εκλογές πρύτανη και αντιπρυτάνεων**, όπως και η ισχύουσα νομοθεσία για ορισμό αντιπρυτάνεων περισσότερο περιπλέκει παρά εξομαλύνει τις δυσλειτουργίες του συστήματος. Το θέμα αυτό θα πρέπει να διευθετηθεί με πραγματικό διάλογο ανάμεσα στα εμπλεκόμενα μέρη. (ΠΟΣΔΕΠ, Σύλλογοι μελών ΔΕΠ, Υπουργείο, αλλά και Φοιτητικούς Συλλόγους).
4. **Η κατάργηση της δυνατότητας ηλεκτρονικής ψηφοφορίας** για εκλογές Πρυτάνεων και Κοσμητόρων (άρθρο 15.7-8 κ.α.). Η ηλεκτρονική ψηφοφορία που επιβλήθηκε με τον νόμο Διαμαντοπούλου, έχει πάρα πολλά προβλήματα (υποκλοπής ψήφου, εκβιασμού), αλλά όταν δοκιμάστηκε εξυπνήθηκε. Είτε το κάθε ίδρυμα θα πρέπει να έχει τη δυνατότητα να επιλέξει τον τρόπο ψηφοφορίας που θεωρεί ότι του ταιριάζει, είτε δεν θα πρέπει να ισχύει καθόλου. Οι λύσεις τύπου «ναι μεν αλλά» δεν αρμόζουν σε Ν/Σ για την Ανώτατη Εκπαίδευση. Επιπροσθέτως θα πρέπει να τονιστεί ότι η ηλεκτρονική ψηφοφορία, αν και μειώνει το ποσοστό αποχής, αντιβαίνει σε ό,τι ισχύει για οποιαδήποτε ψηφοφορία εκλογής οργάνων στην Ελλάδα.
5. **Η επίσημη υιοθέτηση τελών φοίτησης για τα ΜΠΣ** (άρθρο 35). Η πολιτεία έχει υποχρέωση να παρέχει στους πολίτες δωρεάν υψηλού επιπέδου μεταπτυχιακές σπουδές. Αυτή είναι βασική και απαραγμάτευτη αρχή. Και αυτό που κάνει ο νόμος είναι να

θεσμοθετεί τα δίδακτρα, «νοικοκυρεύοντας», δήθεν, την κατάσταση. Ταυτόχρονα, υπάρχουν, πράγματι, μεταπτυχιακά που λειτουργούν με το υπάρχον πλαίσιο με δυσθεώρητα δίδακτρα. Το γεγονός αυτό δεν μπορεί να αγνοηθεί και χρειάζεται να βρεθεί λύση κατάλληλη που θα ρυθμίζει τη λειτουργία ΜΠΣ με δίδακτρα. Το σημείο αυτό χρειάζεται προσεκτική μελέτη. Το υπό συζήτηση νομοσχέδιο με τις ανορθολογικές προβλέψεις του δεν προσφέρει αυτή τη λύση. Να τονιστεί ότι Προγράμματα Μεταπτυχιακών Σπουδών χωρίς δίδακτρα δεν σημαίνει «μη χρηματοδοτούμενα Προγράμματα Μεταπτυχιακών Σπουδών». Η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες της στα θέματα που αφορούν στην χρηματοδότηση των ΠΜΣ αλλά και της Ανώτατης Εκπαίδευσης γενικότερα.

- 6. Το διδακτικό προσωπικό των ΜΠΣ θα αποτελείται κατά 60% από μέλη (εν ενεργεία ή αφυπηρετήσαντα) του Τμήματος (άρθρο 36.1).** Το ποσοστό αυτό εξαρτάται από τις ανάγκες του συγκεκριμένου κάθε φορά ΜΠΣ και δεν μπορεί να καθορίζεται με γενικές νομικές διατάξεις αυτού του τύπου. Επιπλέον, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι πανεπιστημιακά τμήματα με σαφή προβλήματα υπό-στελέχωσης και πλημμελούς λειτουργίας δημιούργησαν δεκάδες μεταπτυχιακά προγράμματα αμφίβολης ακαδημαϊκής ουσίας και ποιότητας τα οποία υποτίθεται θα ικανοποιούσαν τις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας (δηλ. αγοράς), δημιουργώντας μια εσφαλμένη εικόνα για τη γενικότερη αξία και ποιότητα των μεταπτυχιακών σπουδών στην Ελλάδα και προωθώντας την αίσθηση των διαφόρων λογικών τύπου «μπίζνας και αρπαχτής». Η δημιουργία ποιοτικών μεταπτυχιακών δεν εξαρτάται από την ποσόστωση των διδασκόντων αλλά από την ποιότητά τους.
- 7. Η παράγραφος 3 του άρθρου 36 ως από κάθε άποψη απαράδεκτη.** Υποτίθεται ότι ρυθμίζει ζητήματα λειτουργίας ΠΜΣ με «τέλη φοίτησης» και τον τρόπο αμοιβής από αυτά των διδασκόντων. Τα μέλη ΔΕΠ για να αμειφθούν για τη συμμετοχή τους σε ένα τέτοιο πρόγραμμα θα πρέπει να προσφέρουν *αμισθί ένα μάθημα/σεμινάριο στο ίδιο ή άλλο ΠΜΣ κατά την ίδια περίοδο!* Αυτό δεν ισχύει για όσους έχουν *«νόμιμες (!!!) υποχρεώσεις δέκα (10) τουλάχιστον ωρών εβδομαδιαίας διδακτικής απασχόλησης»!* Πρόκειται για εκβιαστική πρόβλεψη η οποία συνδέεται βεβαίως με την θεσμοθετηθείσα με πρόσφατο νόμο μισθολογική εξουθένωση των Πανεπιστημιακών. Και ενώ θέλει να κατευθύνει τους Πανεπιστημιακούς σε διδασκαλία 12 ωρών εβδομαδιαίως (!) (6

υποχρεωτικές + 3 αμισθί + 3), ταυτόχρονα υποδεικνύει και τον αριθμό των ωρών διδασκαλίας που αναγνωρίζεται ως εξουθενωτικός και είναι οι 10 ώρες! Η λογική της διάταξης είναι ηθικά, ακαδημαϊκά και εργασιακά απαράδεκτη. Τα μέλη ΔΕΠ, με δεδομένη την μισθολογική εξουθένωσή τους, θα αναγκαστούν (σύμφωνα με τη λογική του Ν/Σ) να οδηγηθούν σε αναζήτηση πρόσθετων πόρων και να εκβιαστούν («ή προσφέρεις αμισθί διδασκαλία σε ΠΜΣ ή δεν μπορείς να προσφέρεις καθόλου»)! Θα πρέπει να τονιστεί ότι ο «μεταπτυχιακός» μισθός στον οποίο οι συνάδελφοι θα προστρέξουμε λόγω της συνεχούς υποβάθμισης των αποδοχών μας, θα οδηγήσει στην «από την πίσω πόρτα» αύξηση του υποχρεωτικού ωραρίου, αλλά και στην πρόσθεση γνωστικών αντικειμένων στα μέλη ΔΕΠ, οδηγώντας σε φαινόμενα τύπου «δεύτερης και τρίτης ανάθεσης». Να σημειωθεί ότι και ο ισχύων νόμος αποδέχεται την αύξηση του υποχρεωτικού ωραρίου με απόφαση ΓΣ τμήματος. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο σε όλους ότι το Ν/Σ αναφέρεται σε αμοιβές μελών ΔΕΠ μόνο από ΠΜΣ με «τέλη φοίτησης» καθώς δεν προκύπτει από πουθενά ανάληψη της ευθύνης χρηματοδότησης από το κράτος των «δωρεάν» μεταπτυχιακών. Με το τρόπο αυτό δημιουργούνται ΠΜΣ δύο ταχυτήτων: τα αυτοχρηματοδοτούμενα (από τους φοιτητές) και τα «μη έχοντα χρηματοδότηση» τα οποία καλύπτουν τις ανάγκες τους «εκ των ενόντων» χρησιμοποιώντας μια «χρηματοδότηση» που πλέον δεν υπάρχει (τακτικός προϋπολογισμός/κρατική χρηματοδότηση) άρα οδηγούνται σε μαρασμό.

8. **Η δυνατότητα αλλαγής γνωστικού αντικειμένου μέλους ΔΕΠ από τη ΓΣ (αρ.21 παρ. 2).** Το άρθρο αυτό συνεχίζει το σκεπτικό «δεύτερης και τρίτης ανάθεσης», μεταβάλλει το εργασιακό καθεστώς ακυρώνοντας το επιστημονικό και διδακτικό του έργο και προσβάλλει τα δικαιώματά του. Επομένως καθιστά τη θέση του δυσμενέστερη αφού, σε περίπτωση αλλαγής του γνωστικού του αντικειμένου, το μέχρι τώρα έργο του δε θα ανταποκρίνεται στην τυχόν προκήρυξη της θέσης για εξέλιξη. Επίσης, ύστερα από την αλλαγή του γνωστικού αντικειμένου, θα μπορεί να ζητηθεί από τα μέλη ΔΕΠ να διδάξουν διαφορετικά αντικείμενα. Το γνωστικό αντικείμενο θα πρέπει να αλλάζει μόνο με τη σύμφωνη γνώμη του μέλους ΔΕΠ όπως γίνεται μέχρι τώρα (Εκτός από το νόμο που αναφέρεται σε αίτηση του υποψηφίου, υπάρχουν και σχετικές γνωμοδοτήσεις που αναφέρονται στη σύμφωνη γνώμη του).

- 9. Τα Ακαδημαϊκά Συμβούλια Ανώτατης Εκπαίδευσης και Έρευνας** (άρθρο 47). Ο ρόλος τους παρά την μακρά περιγραφή δεν είναι σαφής, ενώ η θέσπισή τους θέτει εν αμφιβόλω το αυτοδιοίκητο των ΑΕΙ. Τα ΑΕΙ δεν χρειάζονται υπερκείμενους ούτε διαμεσολαβητικούς θεσμούς για να επιτελέσουν το έργο τους και να αναπτυχθούν. Ο Σύλλογος έχει ήδη τοποθετηθεί κατά της ύπαρξης τέτοιων οργάνων.
- 10. Οι ρυθμίσεις για τον ΕΛΚΕ** (άρθρο 48 κ.ε.), οι οποίες τον κρατούν ουσιαστικά εντός του πλαισίου της Γενικής Κυβέρνησης και επιφέρουν τον γραφειοκρατικό στραγγαλισμό του. Σκοπός του Ν/Σ σε αυτό το άρθρο είναι να δημιουργήσει έναν ΕΛΚΕ ο οποίος θα αντικαταστήσει την ανύπαρκτη κρατική ενίσχυση του Πανεπιστημίου. Ήδη από το έτος 2018 μέρος των αποθεματικών του ΕΛΚΕ μεταφέρονται στον Τακτικό Προϋπολογισμό (πρώην κρατική ενίσχυση) και το Πανεπιστήμιο πλέον αυτοχρηματοδοτείται. Η χρηματοδότηση των Τμημάτων γίνεται ανταποδοτικά (πόσα προσφέρεις- τόσα παίρνεις) και πλέον, όπως οι αγορές επιθυμούν, τα τμήματα που προσφέρουν αξίες, αρχές και δημιουργούν σκεπτόμενους ανθρώπους, αλλά δεν αντιπροσωπεύουν τις ανάγκες της αγοράς, οδηγούνται σε κλείσιμο. Με την μείωση του τακτικού προϋπολογισμού όλο το πανεπιστήμιο ιδιωτικοποιείται και γίνεται υποχείριο ενός ιδιωτικοοικονομικού ΕΛΚΕ.

ΕΠΙΔΕΧΟΜΕΝΑ ΒΕΛΤΙΩΣΗ

- 1.** Συμφωνούμε ότι ο **θεσμός του πανεπιστημιακού ασύλου** (αναφέρεται ως *ακαδημαϊκό άσυλο*, άρθρο 3) πρέπει για λόγους ιστορικούς και συμβολικούς να διατηρηθεί. Από την άλλη, δεν πρέπει να επιτρέπεται με κανέναν τρόπο η κατάχρησή του που αποβαίνει σε βάρος της ομαλής λειτουργίας του Πανεπιστημίου και του ίδιου του θεσμού. Επιπροσθέτως, για να μην μεταβιβάζεται η όλη ευθύνη μιας τυχόν επέμβασης δημόσιας δύναμης σε χώρους των ΑΕΙ, στους θεσμούς των ιδρυμάτων (είτε πρόκειται για Πρυτανικό Συμβούλιο είτε και για τον ίδιο τον Πρύτανη), όπως επιχειρεί το Ν/Σ, αλλά και για να αναλαμβάνει η πολιτική ηγεσία του τόπου τις ευθύνες της, θα πρέπει να οριστούν ξεκάθαρα οι όροι επέμβασης των δυνάμεων ασφαλείας. Αν επέμβαση δημόσιας δύναμης σε χώρους των Α.Ε.Ι. σε περιπτώσεις πλημμελημάτων και κακουργημάτων λαμβάνει χώρα αυτεπαγγέλτως, σε ποιες άλλες περιπτώσεις θα την καλέσει ο Πρύτανης ή το Πρυτανικό Συμβούλιο; Μήπως σε περιπτώσεις μη τέλεσης αδικημάτων;

2. Θεσμοθετείται η **λελογισμένη συμμετοχή των φοιτητών** στα (πολυπρόσωπα) όργανα διοίκησης. Συμφωνούμε με αυτή τη ρύθμιση. Ωστόσο, δεν προβλέπεται τίποτα συγκεκριμένο για τον τρόπο εκλογής των αντιπροσώπων των φοιτητών, γεγονός που θα προκαλέσει παρανοήσεις και προβλήματα. Η γενική διατύπωση ότι εκλέγονται «με γενική ψηφοφορία από το σύνολο των φοιτητών της οικείας κατηγορίας» χρειάζεται σαφώς συμπλήρωση με συγκεκριμένες ρυθμίσεις, εκτός αν το υπουργείο θέλει να οδηγήσει το φοιτητικό συνδικαλισμό σε περαιτέρω απαξίωση.
3. **Στις προβλέψεις για τα ΠΜΣ και τις διδακτορικές σπουδές** περιλαμβάνονται ρυθμίσεις οι οποίες θα πρέπει να αποτελούν μέρος των εσωτερικών κανονισμών των ιδρυμάτων και να μην καθορίζονται από το υπουργείο με νομοθετική παρέμβαση (βλ. π.χ. άρθρο 34.4, σύμφωνα με το οποίο για να εγκριθεί η διπλωματική εργασία θα πρέπει να την υποστηρίξει ο φοιτητής ενώπιον εξεταστικής επιτροπής, ή άρθρο 38.4 που αναφέρεται στη διαδικασία αποδοχής των διδακτορικών φοιτητών). Οι συνεχείς ρυθμίσεις για θέματα που δεν θα έπρεπε να καθορίζονται από το υπουργείο με νομοθετική παρέμβαση, αλλά από τα ίδια τα ιδρύματα μας οδηγού στο συμπέρασμα ότι δεν πρόκειται για «νόμο Πλαίσιο» αλλά για ξεκάθαρη παρέμβαση της Πολιτείας στο Αυτοδιοίκητο του Πανεπιστημίου.

Παρά την κριτική που ασκήθηκε, το Ν/Σ περιλαμβάνει προφανώς και άρθρα τα οποία θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν θετικά και θα έπρεπε να συμπεριληφθούν και σε επόμενα Ν/Σ.

1. **Η θεσμοθέτηση της επιτροπής δεοντολογίας** (άρθρο 28). Η επιτροπή συντάσσει κώδικα δεοντολογίας και είναι αρμόδια για τη διασφάλιση της τήρησης των κανόνων δεοντολογίας σε θέματα ακαδημαϊκά, ερευνητικά, διοικητικά. Προβλέπεται ότι *«Κάθε σχετική λεπτομέρεια που αφορά στη συγκρότηση και λειτουργία της ρυθμίζεται στον Εσωτερικό Κανονισμό του Ιδρύματος»*. Θεωρούμε θετικό βήμα τη θεσμοθέτηση της Επιτροπής, αλλά με την προϋπόθεση ότι στην Επιτροπή θα μετέχουν εκπρόσωποι των Συλλόγων Μελών ΔΕΠ των Σχολών του ΑΕΙ. *Αν η συμμετοχή εκπροσώπων των Συλλόγων δεν μπορεί να προβλεφθεί από τον εσωτερικό κανονισμό, τότε πρέπει να αλλάξει η παράγρ. 1 του εν λόγω άρθρου και να τους συμπεριλάβει.*

2. Δίνεται η δυνατότητα στον Γενικό Κανονισμό Μεταπτυχιακών και Διδακτορικών Σπουδών να περιλάβει πρόβλεψη σύμφωνα με την οποία η **γλώσσα της διδακτορικής διατριβής** μπορεί να είναι και κάποια άλλη πλην της ελληνικής (άρθρο 38.2).
3. Δίνεται η δυνατότητα στα Πανεπιστήμια να προχωρούν σε **προκηρύξεις ή προσκλήσεις ενδιαφέροντος για εκπόνηση διδακτορικής διατριβής** για θέματα ή ερευνητικά πεδία αυξημένης σπουδαιότητας (άρθρο 42).
4. **Οι Επίκουροι Καθηγητές μπορούν να εκλέγονται ως Διευθυντές Τομέα** (άρθρο 27).

Αν και παρουσιάσαμε τα βασικά στοιχεία του Ν/Σ τα οποία θα πρέπει να αποσυρθούν ή να βελτιωθούν ώστε να μπορέσουν να εφαρμοστούν, θεωρούμε ότι το Ν/Σ κινείται προς λανθασμένη κατεύθυνση και πρέπει να αποσυρθεί, στο σύνολό του, ώστε με ειλικρινή και ανιδιοτελή πραγματικό διάλογο μεταξύ των εμπλεκόμενων φορέων να διαμορφωθεί ένα πλαίσιο αλλαγής στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το Ν/Σ αυτό έχει σκοπό την απαξίωση του Δημοσίου Πανεπιστημίου ώστε να θεωρηθεί επιτακτική ανάγκη η ιδιωτικοποίησή του. Όμως σε κάθε ευνομούμενη χώρα η Δημόσια Εκπαίδευση είναι αυτή που καθορίζει την ποιότητα της εκπαίδευσης της. Ανεξαρτήτως του τι πιστεύουμε για την ιδιωτική εκπαίδευση, τα μέλη του Συλλόγου θεωρούμε αδιαπραγμάτευτη την αναβάθμιση του Δημοσίου Πανεπιστημίου. Είναι καιρός η ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα να αναλάβει τις ευθύνες της και να αναρωτηθεί υψηλοφώνως για το τι είδους Δημόσιο Πανεπιστήμιο επιθυμεί να υπηρετήσει.

Στην προσπάθειά μας να μην ψηφιστεί ένας νόμος που στην ουσία θα υποβιβάζει το Ελληνικό Πανεπιστήμιο, εστίασαμε σε επιμέρους σημεία του νομοσχεδίου που δημιουργούν σοβαρά ζητήματα δυσλειτουργίας στα ΑΕΙ, χωρίς να απορρίψουμε συνολικά το Ν/Σ από θέση αρχής. Ελπίζουμε ότι το γεγονός αυτό δεν θα δώσει άλλοθι στην κυβέρνηση να υπερψηφίσει έναν καταδικαστικό για τα ΑΕΙ νόμο ούτε θα δώσει λανθασμένα μηνύματα, ώστε να λειτουργήσει ακυρωτικά για την όποια προοπτική κινητοποίησης.

Καλούμε την ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα να αντικρύσει «ωμά» τη νέα πραγματικότητα, δηλαδή το τέλος της δημόσιας και ελεύθερης Ανώτατης Εκπαίδευσης και να αντιδράσει μαχητικά στην προοπτική αυτή.

Ο Πρόεδρος
Καραδήμας Δημήτρης

Ο Γραμματέας
Γαγανάκης Κώστας